'Facebook giver mig følelsen af at være bagud'

I den kommende uge udklækkes årets studenter. For få år siden var det mig, der sad i vognen og skulle finde ud af, hvad jeg ville efter sommerferien. Jeg er ikke blevet klogere siden da. Jeg ved stadig ikke, hvad det gode liv er, og den evige sammenligning med de andre på Facebook giver mig følelsen af at være bagud og holder mig tilbage

'Problemet var bare, at mine gamle folkeskolevenner også lavede facebook-opslag, som handlede om deres nye liv,' siger Mads Bak og taler om 'sammenligningens tidsalder'
Shanita Wannapat

Mads Bak

20. juni 2015

KRONIK – Sammenligningens tidsalder begyndte på Facebook. Det var cirka en måned efter, at jeg var blevet færdig på Øster Farimagsgade folkeskole. Jeg var lige blevet optaget på Oure Efterskole på Fyn i 10. klasse på fodboldlinjen. Flere af mine venner oprettede også deres facebookprofiler i den periode, og der gik ikke længe, før det var mere end dobbelt så populært at have en profil på Facebook, som det i dag er at træne i fitnesscenter.

Jeg var én ud af kun tre fra min folkeskole, som ikke tog direkte i gymnasiet, og det gjorde mig nervøs. Tanken om, at det var fuldstændig vanvittigt at tage et år på efterskole og fyre den af, når alle mine venner skulle i gymnasiet og blive kloge, kørte rundt i mit hoved. Jeg var meget i tvivl om mit valg. Men jeg glædede mig også rigtig meget, og snart var sommeren slut, da jeg sad i bilen med min mor og far på vej til Fyn.

Der gik ikke mere end én uge, før jeg havde fordoblet antallet af venner på Facebook. Jeg lagde billeder ud fra sodavandsfester, hvor jeg spillede smart sammen med mine nye venner. Jeg følte mig som en konge.

Tvivlende sodavandskonge

Problemet var bare, at mine gamle folkeskolevenner også lavede facebookopslag, som handlede om deres nye liv. Og jeg kom igen i tvivl om det her efterskolehalløj. Det var ikke nok for mig at have det godt. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, om jeg var bagud.

På Facebook kunne jeg også se, at mine gamle venner selvfølgelig stadig hang meget ud sammen. Det bekymrede mig, at jeg ikke havde mulighed for at være med. Ville jeg nu miste mine københavnerdrenge, fordi jeg boede et år på Fyn?

Tiden fløj af sted, og pludselig skulle jeg forholde mig til, hvilket gymnasium jeg ville gå på. Jeg søgte ind på Metropolitanskolen, fordi jeg havde mange venner, som gik der, og de virkede til at være oppe at køre over det gymnasium. Tre måneder senere fik jeg en e-mail, hvor der stod, at jeg var kommet ind. Sådan. Men jeg var ikke den eneste, som var kommet ind på et gymnasium. På Facebook jublede mine venner over, at de var kommet ind på Christianshavn, Øregård, Rystensteen, Ørestad osv. Pludselig fik jeg en fornemmelse af, at Metropolitanskolen var et forkert valg for mig. Jeg elskede film og tv, og på Ørestad kunne jeg jo blive undervist i mediefag af eksperter på området!

Men det blev Metropolitanskolen. Jeg havde tre fremragende gymnasieår.

Huer i mit newsfeed

Imens jeg gik dér, begyndte folk på min alder at få kærester. Halvdelen af mine venner var i et forhold, da jeg gik i 2.g. På det tidspunkt havde jeg aldrig selv haft en kæreste. Det var svært at få sådan en, når det for mig handlede om, hvor mange piger jeg kunne nå at kysse med på en weekend. Sådan en fyr vil piger nemlig ikke være kæreste med. Men da flere og flere af mine venner fik kærester, begyndte jeg pludselig at få det dårligt med mine weekendtriumfer. Jeg tænkte, at jeg burde tage mig sammen og få en kæreste i stedet. Det fik jeg så, og det var en kæmpesejr at have stående på Facebook. Jeg var ligesom mine venner! »Mads Bak er i et forhold«. Bum!

Det blev forår, og jeg skulle til at have sommerferie. Pludselig dukkede den ene vogn efter den anden op på min Facebook-newsfeed. De var proppet med unge drenge og piger med studenterhuer, konfetti og stjernekastere, og det virkede til, at de havde det en del federe end jeg. Mine københavnerdrenge fra folkeskolen var nu fuldstændig fri. Det kunne jeg også have været, hvis jeg ikke var taget på den åndssvage efterskole. Men det havde jeg nu engang gjort, så jeg måttet vente et år med at få hue på.

I løbet af det år så jeg billeder og videoer fra Cambodja, Argentina og Rio de Janeiro i mit newsfeed. Mine facebookvenner sprang ud fra flyvere og drak 100 bajere på Copacabana, imens de hørte erotisk musik.

Så da jeg blev student, skulle jeg også have et sabbatår, så jeg kunne komme af sted til Ghana i fire måneder og være frivillig fodboldtræner.

Nu var mine københavnerdrenge i gang med deres andet sabbatår. De arbejdede som pædagogmedhjælpere i vuggestuer. Det satte min efterskolebeslutning i perspektiv, og jeg tænkte, at det da var federe at have været på Oure end at have to sabbatår for at arbejde som pædagog. Selv om det selvfølgelig er smag og behag. De sagde i hvert fald alle sammen op og søgte ind på en uddannelse samme år.

'Mads Bak læser nu på KU'

Så det gjorde jeg også. Selv om jeg ikke på nogen som helst måde anede, hvad jeg havde lyst til at læse ... udover jeg syntes, det lød blæret at sige, at jeg læste på Københavns Universitet. Så jeg trak et nummer i universitetets tombola og søgte ind på kommunikation & IT ... og da jeg kom ind, gik der ikke et minut, inden det stod på Facebook: »*Mads Bak læser nu Kommunikation & IT på Kobenhavns Universitet.*« Blæret! Men er det lige så blæret som at sige, at man læser statskundskab, jura, filosofi eller medicin på Københavns Universitet, hvilket mange af mine andre facebookvenner pludselig gjorde? Det var det jo ikke.

Jeg blev imidlertid glad for mit studie, og jeg klarede de to første semestre uden problemer. Jeg lærte, hvordan man kan få mennesker og digitale medier til at spille lige så godt sammen, som Andy Cole og Dwight Yorke gjorde i 1998-1999-sæsonen, da Manchester United vandt The Treble i fodbold. Og jeg fik en sommerferie på cirka tre måneder, hvor der stod øl, fisse og Roskilde Festival på menuen.

Tredje semester begyndte, og jeg var klar. Det troede jeg i hvert fald. Der gik ikke mere end to måneder, før jeg så på Facebook, at cirka halvdelen af mit hold havde fået et studiejob. Jeg havde ikke engang overvejet at lede efter et. Jeg er født med en guldske i munden, så jeg har aldrig sådan rigtig prøvet at mangle penge. Ikke engang selv om jeg bor alene i en lækker lejlighed på Sankt Hans Torv. Men det drejede sig jo ikke kun om penge for mine studiekammerater, hvilket jeg ikke havde forstået. Man får jo et studiejob, fordi det ser blæret ud på CV'et! Så det skulle jeg selvfølgelig også have.

Tag en 'schlapper'

I øjeblikket er jeg i gang med fjerde semester, og jeg er på Facebook mere end nogensinde før. Jeg sidder hver dag ude på KUA for at skrive en eksamensopgave, som jeg skal aflevere lige om lidt. I dag har jeg som altid brugt halvdelen af tiden på Facebook, hvor jeg har set på forskellige opslag og billeder af mine venner, som har afleveret deres bacheloropgave i dag. De drikker champagne, og de skal garanteret i Kødbyen i aften for at danse og drikke gin og tonics. Det må være det gode liv. Det har jeg ikke. Jeg har til gengæld en aftale med min makker om at mødes i morgen klokken 09.00 på Københavns Universitet på Amager. Hvis jeg bare havde droppet det sabbatår, ville jeg også have afleveret min bacheloropgave i dag og have det gode liv. Ligesom mine facebookvenner.

En anden tilgang til livet kunne selvfølgelig være, at jeg prøver at indse, at græsset ikke altid er grønnere på den anden side. Det gode liv sker her og nu, så det handler om at være til stede i det. Og ta' en *schlapper*. Holde hovedet koldt som dagen kommer, som rapperen Sivas synger. Ja ... Det må være det gode liv.

Mads Bak er studerende ved Kobenhavns Universitet